

[Jensen-Broby.]

nok gøre det, hvor det drejer sig om de rigtigt smaa, men derudover er det vanskeligt at trække Grænsen.

Det er Hovedindholdet af Lovforslaget. Staten sikrer sig altsaa den første Indtægt, og jeg tør vel ogsaa sige, at det maaske for den højtærede Finansminister har betydet noget, at vi kan faa en Indtægt til Statskassen derfra.

Jeg er altsaa, som sagt, personlig ikke særlig begejstret for Lovforslaget, men jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale en villig Behandling af det.

Ole Bjørn Kraft: Jeg kan maaske indlede med at sige, at jeg i Modsætning til Venstrepartiets ærede Ordfører ogsaa personlig er en Tilhænger af det Lovforslag, jeg hermed skal have den Ære at anbefale til Behandling og hurtig Vedtagelse her i Tinget.

Alting skal jo have sin Tid — det ved vi nok —, og i Danmark synes Modningstiden for mange Spørgsmaal at være endogsaa af en ganske særlig Længde. Det er i Sandhed ikke første Gang, vi her i Tinget har diskuteret Idrættens Stilling og Mulighederne for at yde den økonomiske Støtte, som den i saa høj Grad har Brug for. Personlig har jeg haft den Fornøjelse gennem Aarene fra Tid til anden at føre Kravet om økonomisk Støtte til Idrætten frem, og efter at jeg under tre paa hinanden følgende Rigsdagssamlinger havde irriteret den da-værende højtærede Indenrigsminister med Spørgsmaalet, lykkedes det ogsaa at faa en lille Bevilling paa 20 000 Kr. mere om Aaret, men det er aldrig lykkedes at interessere hverken den høje Regering eller den høje Rigsdag for en virkelig økonomisk tilfredsstillende Støtte til Idrætten, og jeg kan tilføje til hele Ungdomslivet. Naturligvis havde det været langt at foretrække, om man i Stedet for at indføre en Væddemaals-tjeneste som denne simpelt hen havde bevilget til Idrættens Formaal og til Ungdomsformaal i det hele taget de Summer, som var nødvendige for at give denne Idræt, dette Ungdomsliv den Placering i Ungdommens Opdragelse i Folkesundhedens Tjeneste, som de har Krav paa, men det har vist sig at være forgæves. Det er ikke muligt her i Landet — og det har jo ikke været muligt mange andre Steder — at faa Bevilgning myndighederne til at forstaa det nødvendige Omfang og Værdien af at yde en saadan Støtte, og derfor vil jeg gerne give Tilslutning til, at man nu gaar denne Vej for at faa fremskaffe det fornødne Midler.

Det er jo en Vej, man ogsaa er gaaet i andre Lande, og med et tilfredsstillende Resultat, ogsaa i den Henseende at de skadelige Virkninger, der saa ofte føres frem fra Modstandere af en saadan Lov, ikke har vist sig at være af nær saa omfattende Karakter, som man ofte forsøger at skildre dem. Det har jo vist sig, f. Eks. gennem Erfaringerne fra Sverige, at de Ugebeløb, som de enkelte anvender til deres Væddemaal, ikke er af et saadant Omfang eller Størrelse, at det paa nogen Maade kan siges at være skadeligt. Man har ogsaa under Debatten om dette Spørgsmaal fremsat stor Ængstelse for, at Rekordjageriet skulde blive fremmet herigennem. Jeg nærer ikke en saadan Ængstelse, Interessen for Rekorder har altid været til Stede og med Rette, og den vil sikkert hverken blive større eller mindre paa Grund af en Lov som denne. Det er i øvrigt efter min Mening ganske urigtigt, naar man stiller sig saa overlegen, ja, næsten fjendtlig over for Spørgsmaalet om Rekorder. Rekordens skal ikke være det egentlige Maal for den sportslige Udøvelse og Idrætten i det hele taget, men den har sin Betydning. Den har sin Betydning ved at sætte op et Maal, som de unge kan stræbe efter, ved at vise, at saa langt kan altsaa den dygtigste drive det. Det fremkalder den Kappelstridens Aand, som er et saa væsentligt Led i al Idrætsudøvelse, og som Idrætten, hvad enten det er Gymnastik eller anden Sport, i Virkeligheden aldeles ikke kan undvære. Med den sunde og nøgterne Indstilling, som det danske Folk normalt indtager over for Livets Problemer, har det jo ogsaa vist sig, at den omtalte Skræk for, at Rekordjageriet skulde blive ødelæggende eller det væsentlige, slet ikke har haft Bund i Virkeligheden. Den har bidraget til at sætte et Maal, som alle unge kunde stræbe efter, den har givet Farve, Kappelstrid over Sportens Udøvelse og har haft sin Betydning, naar Landets Ungdom skulde maale sig med og hævde sig i Forhold til andre Landes Ungdom. Men hvis man er saa forfærdelig ængstelig for dette — og i Særdeleshed kan jeg forstaa gennem Venstres ærede Ordfører, at man fra Gymnastikforeningernes og Skytteforeningernes Side ser med megen *dégoût* derpaa —, kan der jo ikke indvindes noget derimod. Hvis man vil drive det saa vidt, at man vil nægte at tage imod Penge, der fremkommer dels ved Hjælp af Tipning og dels ved Hjælp af Rekorder, staar det jo ogsaa en frit for. Man skal, hvis man forholder sig saaledes, paa ingen Maade gøre noget, man under en eller anden Form finder ikke vil være